

Arrest

nr. 243 970 van 13 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. KEULEN, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 september 2019 actualiseert de verzoekende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1.

1.2. Op 27 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2018 werd ingediend en op datum van 12.09.2019 werd geactualiseerd door :
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.01.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 11.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 18.09.2017 een derde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.04.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk acht maanden voor de eerste, één jaar en drie maanden voor de tweede en zeven maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en zijn integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen, in de zin van artikel 8 EVRM, in België heeft opgebouwd, gelet op het feit dat hij hier al meer dan zes jaar vertoeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat hij familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene wel nog verschillende familieleden heeft in Rwanda, waaronder zijn moeder en drie broers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden slechts één getuigenverklaring voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaring dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene verwijst naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kan betrokkene aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleenen dat hij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan zes ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankeringen en banden met België, dat hij ten zeerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie, dat hij hierbij niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat hij reeds Frans sprak, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij de cursus socio-culturele integratie volgde, dat hij ook op economisch vlak de nodige inspanningen geleverd zou hebben, dat hij graag onafhankelijk zou willen leven, dat hij zou staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat hij productief zou willen bijdragen aan onze maatschappij, dat hij zich nuttig gemaakt zou hebben door vrijwilligerswerk, dat hij bereid is op een actieve manier deel te nemen aan onze maatschappij, dat hij zich steeds opgesteld zou hebben als goede en sociale medeburger, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij tengevolge van deze geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem wil helpen en steunen, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan zijn integratie geenzins getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat hij sociale banden met België heeft, dat hij het centrum van zijn belangen hier opgebouwd zou hebben, dat hij een deelcertificaat van de module project socio-culturele integratie voorlegt evenals het programma van zijn taalstage gevolg din 2013, een deelcertificaat van het project socio-culturele integratie, verschillende deelcertificaten van Nederlandse taallessen, een certificaat van Nederlandse taallessen, een verklaring op eer inzake behaald niveau Nederlands, zijn diploma hulp bij incidenten, één getuigenverklaring, zijn arbeidskaart C, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesememorie voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij in de synthesememorie het volgende uiteen:

“Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België. Hij heeft verschillende malen asiel aangevraagd om bescherming te krijgen voor de ernstige problemen waarvoor hij gevlucht is uit Rwanda. Dat hij daarna België niet meer heeft verlaten door de sociale banden die hij hier heeft opgebouwd. Dat verzoeker inmiddels acht jaar in België verblijft.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden in het kader van gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft ook aangetoond wegwijs te weten in onze Belgische economie door de opleidingen die hij gevolgd heeft en door het vrijwilligerswerk dat hij al heeft gedaan.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet., bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de schending van huidig middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken. Eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich beroept op de instructie van 19 juli 2009, doch dat deze vernietigd werd door de Raad van State en de

criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn alsook dat de verzoekende partij verwijst naar de wet van 22 december 1999, doch dat dit een enige en unieke operatie was en de criteria vermeld in deze wet dan ook niet van toepassing zijn op de aanvraag. Ook wordt gemotiveerd, betreffende de uitspraken van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verblijfsvergunningen toegekend worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen, dat de verzoekende partij aan deze uitspraken geen rechtmatige verwachting kan ontleen dat zij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden zouden aanvaard worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden, dat de verzoekende partij er zich dan ook niet dienstig op kan beroepen, dat indien zij een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan de vragen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over

een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking dienen te worden genomen, dat men *in casu* dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet, dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval, dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, de administratieve handeling buitengewoon nadelig is voor de betrokkene en hij buitengewone omstandigheden kan inroepen. Zij stelt dat de elementen van integratie enkel zouden behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet behandeld zouden worden, dat zij al geruime tijd in België verblijft, dat zij verschillende malen asiël aangevraagd heeft om bescherming te krijgen voor de ernstige problemen waarvoor zij gevlucht is uit Rwanda, dat zij daarna België niet meer heeft verlaten door de sociale banden die zij hier heeft opgebouwd, dat zij inmiddels acht jaar in België verblijft, dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire

bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de lange verblijfsduur *in casu* in aanmerking dient genomen te worden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, dat zij bovendien duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij ook aangetoond heeft wegwijs te weten in onze Belgische economie door de opleidingen die zij gevolgd heeft en door het vrijwilligerswerk dat zij al heeft gedaan, dat het bijgevolg voor haar traumatisch zou zijn om na een verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te moeten keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, dat bovendien een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland jaren in beslag kan nemen, dat dit wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee kan brengen, dat de verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

3.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk voornoemde elementen in rekening heeft gebracht in de ontvankelijkheidsfase, met name als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

(...)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.01.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 11.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 18.09.2017 een derde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.04.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk acht maanden voor de eerste, één jaar en drie maanden voor de tweede en zeven maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en zijn integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

(...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen, in de zin van artikel 8 EVRM, in België heeft opgebouwd, gelet op het feit dat hij hier al meer dan zes jaar vertoeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat hij familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene wel nog verschillende familieleden heeft in Rwanda, waaronder zijn moeder en drie broers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden slechts één getuigenverklaring voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaring dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan zes ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankeringen en banden met België, dat hij ten zeerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie, dat hij hierbij niet onopgemerkt gebleven zou zijn, dat hij reeds Frans sprak, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij Nederlandse lessen gevolgd

zou hebben, dat hij de cursus socio-culturele integratie volgde, dat hij ook op economisch vlak de nodige inspanningen geleverd zou hebben, dat hij graag onafhankelijk zou willen leven, dat hij zou staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat hij productief zou willen bijdragen aan onze maatschappij, dat hij zich nuttig gemaakt zou hebben door vrijwilligerswerk, dat hij bereid is op een actieve manier deel te nemen aan onze maatschappij, dat hij zich steeds opgesteld zou hebben als goede en sociale medeburger, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij tengevolge van deze geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem wil helpen en steunen, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan zijn integratie geenzins getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat hij sociale banden met België heeft, dat hij het centrum van zijn belangen hier opgebouwd zou hebben, dat hij een deelcertificaat van de module project socio-culturele integratie voorlegt evenals het programma van zijn taalstage gevolgd in 2013, een deelcertificaat van het project socio-culturele integratie, verschillende deelcertificaten van Nederlandse taallessen, een certificaat van Nederlandse taallessen, een verklaring op een inzake behaald niveau Nederlands, zijn diploma hulp bij incidenten, één getuigenverklaring, zijn arbeidskaart C, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

Door enkel te herhalen dat zij al geruime tijd in België verblijft, dat zij verschillende malen asiel aangevraagd heeft om bescherming te krijgen voor de ernstige problemen waarvoor zij gevlucht is uit Rwanda, dat zij daarna België niet meer heeft verlaten door de sociale banden die zij hier heeft opgebouwd, dat zij inmiddels acht jaar in België verblijft, dat zij bovendien duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij ook aangetoond heeft wegwijst te weten in onze Belgische economie door de opleidingen die zij gevolgd heeft en door het vrijwilligerswerk dat zij al heeft gedaan, dat het bijgevolg voor haar traumatisch zou zijn om na een verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt dat met de aangehaalde elementen wel degelijk rekening werd gehouden, doch niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De Raad merkt op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. In die zin kan de verzoekende partij geenzins gevolgd worden waar zij betoogt dat de verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet disproportioneel zou zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch toont zij aan dat bepaalde door haar aangehaalde relevante omstandigheden van haar individueel geval niet in aanmerking werden genomen of dat er niet is overgegaan tot een individuele toetsing.

3.8. In zoverre dat de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat de lange verblijfsduur *in casu* in aanmerking dient genomen te worden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij *in casu* de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag in het licht van de

lange verblijfsduur zich geenszins opdrong. Daarnaast blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de lange verblijfsduur in overweging heeft genomen alsook heeft gemotiveerd om welke reden dit element niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zo wordt erop gewezen dat de verzoekende partij telkens na haar asielpcedures verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en illegaal op het grondgebied verbleef alsook dat de elementen van lang verblijf niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt eveneens gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland. Tot slot wordt ook nog gemotiveerd dat deze omstandigheden tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet worden behandeld. Door enkel te stellen dat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar herkomstland, weerlegt zij voormelde motieven niet. Immers toont zij hiermee geenszins aan dat zij elementen heeft aangevoerd waaruit blijkt dat zij omwille van haar lange verblijfsduur in België haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland. Immers een lange verblijfsduur in België verhindert op zich een terugkeer naar het land van herkomst niet.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom de elementen van integratie en lang verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing de ontvankelijkheidsprocedure van de aanvraag betreft, waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn die eraan in de weg zouden staan dat verzoeker zijn aanvraag via de geëigende weg zou indienen. De verwerende partij hoeft zich thans nog niet uit te spreken over de kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in verzoekers land van herkomst en in de bestreden beslissing spreekt zij zich derhalve niet uit over de grond van de aanvraag van de verzoekende partij om te worden gemachtigd tot een verblijf. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij ten gronde of de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie en lang verblijf een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. De verzoekende partij kan de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde eveneens in beroep laten toetsen.

Betreffende het betoog dat het bijgevolg voor haar traumatisch zou zijn om na een verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, herhaalt de Raad vooreerst dat de verzoekende partij door het enkel herhalen van de elementen uit haar aanvraag geenszins de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent *“Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen”* weerlegt, noch ontkracht. De Raad ziet bovendien niet in waarom een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen omwille van een verregaande integratie en een lange verblijfsduur een traumatische ervaring zou zijn voor verzoekende partij.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. De verzoekende partij toont niet aan, het weze herhaald, waarom de elementen van integratie en lang verblijf, in tegenstelling tot wat geoordeeld

wordt in de bestreden beslissing, haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Het betoog van de verzoekende partij dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland jaren in beslag kan nemen, laat niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Het betreft een bewering die bovendien louter hypothetisch is.

Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij de ingeroepen duur van het verblijf, de gevolgde opleidingen, het vrijwilligerswerk, de duurzame sociale bindingen, de grote vrienden- en kennissenkring en de integratie van de verzoekende partij apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu de verzoekende partij met haar betoog niet *in concreto* aantoont dat deze elementen, het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

3.10. Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar “de *instructies*” kan de Raad slechts vermoeden dat zij doelt op de “*instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet*”. Deze instructie werd evenwel vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij er uiteraard geen toepassing van maken, zoals tevens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt. Het standpunt van de verzoekende partij dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijft ongestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

3.11. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door de verzoekende partij verstrekte toelichting laat ook niet toe de schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER